

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van Cas (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Els, ach Els

Heb jij dat ook, dat je soms verlangt naar de zomers uit je jeugd, waarin de geur van versgemalen gras zich vermengt met de weeë geur van zonnemelk? Als stadskind – ik spendeerde mijn lagereschooltijd in Brussel – kon ik erg opgaan in de aroma's die mij toewoelen tijdens logeerpartijen bij neefjes in de gezinswijken die rondom de hoofdstad gedrapeerd lagen. In de groene rand, zoals dat heet. Eén van die neefjes, Jan, woonde in Essene, een deelgemeente van Affligem. Tegenover Jan, zijn vier zussen en hun ouders bevond zich de domicilie van Els. Els, ach Els.

Ik word week in de benen als ik aan haar terugdenk. Dat overkomt mij de jongste weken al eens, omdat ze mij uit het niets een volgverzoek stuurde op Instagram. Mijn hart sprong een beetje op. Waarop ik mij bedacht dat zulks wel schoon is: dat je als 48-jarige enkele overslagen voelt, wanneer je na zo'n slordige 40 jaar nog eens een teken van leven ontvangt van het allereerste meisje waar je eten en slaap voor liet. Nodeloos te zeggen dat ik altijd vurig uitkeek naar een verblijf bij neef Jan.

Hoe Els met mijn nichtjes en haar zus danste in de tuin, op *Fame* van Irene Cara. Hoe haar jurk tijdens een sprong in de lucht wat te zeer omhoog schoot en zij met een gillette haar gène prijs gaf voor wat wij, de jongens, mogelijk gezien hadden: haar onderbroek. Quod non. Wij waren naïef, onschuldig. Els, ach Els.

Ze was letterlijk een prima ballerina. Getalenteerd, in die mate dat ze op de balletschool zat in Leuven en tijdens de week op internaat verbleef. Er ontstond zich een correspondentie. We verklaarden elkaar de liefde. Op papier, want in den vleze konden wij slechts blozen. 's Avonds bij het slapengaan fluissterde ik haar in het duister van mijn kamer lieve woorden, ervan overtuigd dat zij ze kon horen ook.

Op een dag schreef Els mij dat ze een – weliswaar erg zedige – kus had uitgewisseld met neef Jan, op het grasplein dat hun beider huizen van elkaar scheidde. Het was de dag dat mijn hart voor het eerst brak en het brak zo ongenueanceerd als alleen het hart van een schoolkind dat kan. Ik kreeg geen letter meer op papier. Het schrijven stokte. Maar je eerste alles verterende verliefdheid, die vergeet je nooit. Ik ben nooit gestopt met denken aan Els. Het is goed nu. Ik weet dat ze nog bestaat, dat ze ergens ademt. Dat ze een man en kinderen heeft, en een eigen winkel waarin ze schoonheid aan de man en vrouw brengt. Juister kan de realiteit niet zijn, want zo staat zij op mijn netvlies gebrand: als een zinderende waaier aan schoonheid. Hoe luidt het gezegde van de Britse dichter Alfred Tennyson ook alweer? *It's better to have loved and lost than never to have loved at all*. Zo is het maar net.

Els, ach Els. Kom hier dat ik je innig maar erg zedig omhels. ■